

Grad utilfredsstillende, og som trænger sig paa til Ændring, dels under Hensyn til, at det ogsaa for den øvrige Del af Kongerigets Vedkommende vil være ønskeligt, at et saadant Lovforslag som det, her foreligger, nyder Fremme, ikke mindst paa Grund af den stærke Udstykning af Jord, der jo i mange Henseender er en Fordel, men som i Henseende til Bevarelse af vor vildtlevende Dyrebestand ikke virker heldigt.

Jeg finder ikke Anledning til at gennemgaa Lovforslaget i Enkeltheder. Jeg tror, jeg derom kan henvise til selve Lovforslaget og til de udførlige Motiver, som ledsagede det ved dets Fremsættelse. Jeg skal indskrænke mig til ganske kort at nævne nogle, ikke alle, men nogle af de væsentligste Forskelligheder mellem det Lovforslag, her foreligger, og den nugældende Jagtlov af 8. Maj 1894. Jeg skal saaledes nævne, at i § 5 er Adgangen til at udøve Jagt paa Havet, i Fjorde og i Vige indskrænket til saadanne, som har dansk Indfødsret. I Øjeblikket er Forholdet det, at alle og enhver, altsaa ogsaa Udlændinge, har fri Adgang til saadan Søjagt, som ikke er underkastet privat Ejendomsret. I § 12 er der imidlertid indført den indskrænkende Bestemmelse for denne Jagt, at Jagten kun maa udøves fra Baade, der ligger mindst 50 m fra anden Mands Jagtgrund. Denne Bestemmelse indskrænker i og for sig ikke selve Jagtterritoriet, idet Jagten stadig forbliver fri op til Søbredden, men den medfører, at der i højere Grad kan føres Kontrol med, at der ikke finder ulovlig Jagt Sted. Jeg tror, det er meget ønskeligt, at denne Bestemmelse bliver indført.

I § 9 er der som noget nyt indført den Bestemmelse, at Brugere af Lejehuse paa Landet, hvem der jo ved særlig Lov er hjemlet 8 Aars Lejeret, skal kunne kræve Erstatning for den Skade, som Vildtet maatte foraarsage paa deres Markafgrøde. Det er et Spørgsmaal, som har været fremme til Overvejelse adskillige Gange, og som ogsaa er blevet drøftet ved de Forhandlinger, der har fundet Sted i det andet høje Ting. Der blev fra Socialdemokratiets Side i saa Henseende fremsat et Forslag, der gik ud paa, at Jagtret og Brugsret i Fremtiden skulde være forenede, medens Forholdet jo nu er det, og ogsaa vil blive det i Henhold til det foreliggende Lovforslag, at Jagtretten tilkommer Grundejeren. Jeg har ikke ment, det var rigtigt ved Lov at forbyde Ejeren og Forpagteren, i det Øjeblik de indgaar frivilligt Overens-

komst, hvis de begge er enige om at ønske det, at dele sig saaledes til Rette, at Jagtretten kommer til at tilhøre Grundejeren, lige saa lidt som det bør forbydes, at Jagtretten ved privat Overenskomst tilfalder Forpagteren. Jeg mener, man bør holde sig til den gamle Bestemmelse, ifølge hvilken Jagtret og Ejendomsret følges ad, hvor de paagældende Parter ikke selv har truffet anden Bestemmelse. Men jeg indrømmer, at for den særlige Kategori af Ejendomme, som her kommer paa Tale: Lejehuse, der ofte er beliggende op mod store Skovarealer og udsat for uforholdsmæssig stor Vildtskade, kan der være Grund til at træffe en særlig Beskyttelsesforholdsregel. Jeg tror imidlertid ikke, det vil være den rigtige Løsning uden Hensyn til private Aftaler mellem den paagældende Ejer og Lejer ved Lov at sige, at Jagtretten skal tilhøre Brugeren; thi ogsaa i saa Henseende har adskillige af disse Lejehuse en Undtagelsesstilling, idet de ifølge deres særlige Beliggenhed under en saadan Ordning vilde kunne udøve en Erhvervsjagt, der kunde give en Indtægt, som ofte vilde overstige selve Indtægten af det Hus eller det lille Landbrug, som de netop i saadanne Tilfælde ofte har opnaaet for en meget lille Forpagningsafgift. Det vilde heller ikke være at øve fuld Retfærdighed, om man paa tværs af den Kontrakt, der frivilligt er oprettet, vilde tage Jagtretten fra den ene Part og overlade den til den anden. Jeg mener derfor, at den rigtige Løsning, den, der yder Ret og Skel til begge Sider, er den at sige: Hvis en saadan Bruger af et Lejehus lider Skade paa sin Markafgrøde, skal han have Adgang til at kræve en Vurdering af den Skade, der er sket, og kræve Erstatning af den jagtberettigede for en saadan Skade.

Jeg skal endvidere nævne § 14, som ogsaa indeholder noget nyt i Sammenligning med den bestaaende Lovgivning, idet Paragraffen indfører den Regel, at Udøvelse af Jagt her i Landet kræver et Jagtkort eller et Jagttegn. Denne Bestemmelse tilsigter ikke, som det har været sagt, at indføre en ny Skat — Statskassen vil ikke faa een Øres Indtægt af denne Foranstaltning, og rent finansielt vil det blive meget smaa Beløb, det kommer til at dreje sig om, saa at hele Spørgsmaalet ikke har stor Interesse i saa Henseende —, men Bestemmelsen er indført for at indskrænke Jægerens Antal. Hovedformaalet med denne Bestemmelse er at gennemføre en stærkere Beskyttelse